

יבולה". כי אפלו כשאינו מתפלל בשדה, נותנים גם כן יבול הארץ סיוע בתפלתו, דהינו כל מה שסמוך אל האדם, כגון אכילתו ושתיתו וכיוצא, רק כשהוא בשדה, שאזי סמוך להם ביותר, אזי כל העשבים וכל יבול האדמה נותן כח בתפלתו כנ"ל. וזה יבול – ראשי-תבות: ויצא יצחק לשוח בשדה – שכל יבול השדה התפללו עמו, כנ"ל: (זה הענין מבאר היטב במאמר תקעו בחדש שופר, המתחיל בדרף א, עין שם):

יב

כשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, יוכל לפל בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום. ויש שקלקלו הרבה, כגון הרשעים הגדולים מאד המפרסמים, שהטעו את העולם, והכל היה על-ידי חקמתם ושכלם. ועקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשגיח כלל על כבוד עצמו. רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו – לאו, ואזי בודאי לא יכשל לעולם. ואפלו כשנופל, חס ושלום, לספקות, ויש שנפילתו גדולה מאד מאד, רחמנא לצלן, שנופל לספקות והרהורים, ומרהר אחר השם יתברך, אף-

עַל-פִּי-כֵן הַנִּפְיֵלָה וְהַיְרִידָה הִיא תְּכַלִּית הָעֲלִיָּה.

אורח 1234567

כִּי יָדַע, כִּי שָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה הוּא הַכְּבוֹד. כִּי כָּל מֵה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא בָּרָאוּ אֶלָּא לְכְבוֹדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְכְבוֹדִי בְּרֵאתִיו" וְכוּ' (יִזְמָא לַח). וּמֵאַחַר שֶׁהַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבִיל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא שֶׁכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה. וְאַף-עַל-פִּי שֶׁכָּלוּ אֶחָד, עַל כָּל זֶה בְּהַבְּרִיאָה יֵשׁ חֲלָקִים, וּבְכָל חֵלֶק וְחֵלֶק מִהַבְּרִיאָה יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיָּחָד, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁוֹ כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת (אָבוֹת פָּרָק ה'): 'בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. וְהֵלֵא בְּמֵאמָר אֶחָד יָכוֹל לְהַבְּרִיאֹת, אֶלָּא בְּשִׁבִיל שָׂכָר וְעִנְשׁ נִבְרָא בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת'. וּבְכָל מְאֻמָּר וּמְאֻמָּר יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת כְּבוֹד מִיָּחָד, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁוֹ, כִּי הַכְּבוֹד הוּא שָׂרֵשׁ הַכֹּל כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים כ"ט): "וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד" – שֶׁבְּכָל מְאֻמָּר מְלַבֵּשׁ בּוֹ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם, כִּי 'מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ' (יִשְׁעִיָּה ו'). וְאַפְלוּ בַּעֲבֻרוֹת וּדְבָרִים רַעִים, חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁשָּׁם אֵין כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה מ"ב): "וּכְבוֹדִי לֹא אֶחָד לֹא אֶתֵּן", שֶׁיֵּשׁ גְּבוּל לְהַכְּבוֹד שֶׁלֹּא יִתְפַּשֵּׁט לְשָׁם, וְאַף-עַל-פִּי שֶׁמֵּלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, עִם כָּל זֶה יֵשׁ גְּבוּל כְּשֶׁמִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹת הַנִּל, שֶׁלֹּא יֵצֵא לְשָׁם, בְּבְחִינַת: 'וּכְבוֹדִי לֹא אֶחָד לֹא אֶתֵּן' כַּנִּל. וְיֵשׁ גְּבוּל לְכָל כְּבוֹד וְכָבוֹד, שֶׁמֵּלַבֵּשׁ בְּכָל מְאֻמָּר וּמְאֻמָּר מֵעֲשָׂרָה

מאמרות כנ"ל, שלא יתפשט למקומות החיצונים כנ"ל.
 אבל דע, כי אף-על-פי-כן בודאי גם הם מקבלים
 חיות ממנו יתברך, ואפלו מקומות המטנפים או
 בתי עבודה-זרה צריכין גם כן לקבל חיות ממנו יתברך.
 אך דע, כי הם מקבלים מבחינת מאמר סתום, שהוא
 בראשית מאמר סתום (עין חדושי אגדות שבת קד דבור המתחיל
 'מם סתומה', 'מאמר סתום'), שהוא כולל כל המאמרות, וכלם
 מקבלים חיות ממנו. והפבוד של המאמר סתום הוא
 סתום ונעלם בתכלית ההסתרה, ומשם הם מקבלין
 חיות. כי מבחינת הכבוד והמאמרות המתגלים אי
 אפשר להם לקבל חיות משם, בבחינת: 'וכבודי לא אחר
 לא אתן' כנ"ל, רק מהמאמר סתום, שהוא נסתר
 בתכלית ההסתרה, משם מקבלין חיות. ודבר זה אי
 אפשר להבין, ואסור להרהר בזה כלל.

ועל-כן כשאדם נופל, חס ושלום, לבחינת מקומות
 אלו, דהינו לבחינת מקומות המטנפים, ונופל
 לספקות והרהורים ובלבולים גדולים, ואזי מתחיל
 להסתפל על עצמו, ורואה שרחוק מאד מכבודו יתברך,
 ושואל ומבקש איה מקום כבודו, מאחר שרואה בעצמו
 שרחוק מכבודו יתברך, מאחר שנפל למקומות כאלו,
 רחמנא לצלן, וזה עקר תקונו ועליתו, בבחינת

'ירידה תכלית העליה', המובא בספרים. כי איה מקום כבודו – זה בחינת הכבוד עליון של המאמר העליון, דהינו המאמר סתום בראשית כנ"ל, שמשם נמשך חיות למקומות האלו. נמצא כשמבקש ומחפש איה מקום כבודו, בזה בעצמו הוא חוזר ועולה אל הכבוד העליון, שהיא בחינת איה, שמגדל הסתרתו והעלמו הוא מחיה מקומות הללו, ועכשו, על ידי שהוא נפל לשם, ואזי מבקש איה מקום כבודו. ובזה חוזר ומדבק עצמו לשם, ומחיה את נפילתו, ועולה בתכלית העליה.

וזה בחינת קרבן עולה, שמכפר על הרהור הלב. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מדרש רבה, ויקרא, פרשה ז), כמו שכתוב: "והעולה על רוחכם" – שעולה מכפר הרהור'. כי יש בחינת (תהלים ל"ח): "לבי סחרחר", כי יש קלפה, שהיא מעקמת ומסבבת הלב בעקומים וסבובים ובלבולים הרבה, והיא בחינת קלפת נגה. ועל-כן נקרא סחרחר, תרגום של סביב: 'סחור סחור', בחינת (יחזקאל א): "ונגה לו סביב". כי היא בחינת תרגום, כמוכא (עין בלקוטי א' סימן יט), ועל-כן כתיב בלשון תרגום. וכשאדם נופל לשם, שזה בחינת מקומות המטנפים, ואזי מבקש וצועק איה מקום כבודו, וזה בעצמו תקונו. כי חוזר ושב אל הכבוד העליון, שהוא בחינת איה כנ"ל. וזהו בחינות עולה,